

Elton John i l'actor Taron Egerton, que l'interpreta a la pantalla, van fer un duet espectacular en la presentació del film al Festival de Canes. Sebastian Nogier_Efe

Toni Vall

Elton John i els musicals humanistes

Les entranyes d'Elton John. Sí, *Rocketman* les ensenya. És una pel·lícula diguem-ne oficial, produïda pel mateix artista, però defuig l'oficialisme amb habilitat i notable creativitat. Què és l'oficialisme? Doncs el conformisme, la mirada plana, el papanatisme, la fotocòpia, la incapacitat per transcendir l'anecdota. El film de Dexter Fletcher és una producció pensada i executada per portar molta, moltíssima, gent al cinema. És un producte *mainstream* força impecable, en aquest sentit. Però té aquesta doble cara tan interessant, aquest doble fons que proposa una intenció més profunda, una capacitat per retratar el protagonista sense glorificar-lo, explicant que el seu pare no l'estimava i que l'alcohol i les drogues el van corroir durant una bona pila d'anys.

I tot mentre escoltem la seva música. Mentre escoltem *Your song*, *Don't go breaking my heart*, *Candle in the wind* i *Rocket man*, esclar. Mentre un inspiradíssim Taron Egerton –no us perdeu a YouTube el duet amb l'autèntic Elton al passat Festival de Canes– desgrana el repertori de clàssics amb una energia i una versemblança força al·lucinants. Quan escoltes l'emocionant tornada “*And I think it's gonna be a long long time*” se't posa la pell gallina. No només és això, no és només efectisme de manual. Mentre l'estava veient pensava que allò em recordava alguna cosa. I sí, aquella aproximació al musical, a l'ànima del personatge protagonista, l'afany per aprofundir tant en la seva creativitat com en el seu dolor i les seves contradiccions. L'aroma d'*All that jazz* (1979) i del cinema del gran Bob Fosse transpira amb eloquència de

la pantalla i l'espectador que ho desitgi la pot capturar i quedar-se-la per gaudir-la.

El gènere musical no s'acaba mai i *Rocketman* m'ha recordat pel·lícules que m'agraden especialment. Pel·lícules de finals dels anys seixanta i principis dels setanta, època fascinant de la història del cinema, habitada de tota mena d'experimentacions, de noves veus, de subversions diverses, d'incomoditats, de cinematografies emergents, d'artistes inconformistes. Els gèneres tradicionals van començar a rebre atacs, a esdevenir promiscus, sotmesos a

mirades obliques, profanacions i heretgies beneficioses. Se m'acuden dos noms fonamentals en el terreny del musical. Un ja l'he anomenat. És Bob Fosse, l'autor d'*All that jazz*, sí, però també de *Cabaret* (1972) i *Lenny* (1974). L'altre és Joshua Logan, autor d'una obra mestra anomenada *Camelot* (1967), el millor film que s'ha fet sobre el mite artúric, amb la càmera posada davant dels morros dels actors, primers plans inèdits fins llavors en un gènere amant de la coreografia i l'opu-

lència. Impossible oblidar-se de Lee Marvin, cantant, poètic i introspectiu en una altra obra de Logan: *La llegenda de la ciutat sense nom* (1969).

Però si algun musical d'aquella època va resultar escruixidor, esclatant i subversiu, va ser *El fantasma del Paradís* (1974), que el jove Brian De Palma va concebre com un híbrid fascinant entre Faust i *El fantasma de l'Òpera* tunejat de glam, de fatalisme i de llum encegadora. *Rocketman*, salvant les distàncies, pertany a aquesta mateixa estirp de musicals. Els musicals humanistes. ●

•
'Rocketman'
em va
recordar
Bob Fosse i
els musicals
dels setanta
•